

[Paul Holt.]

get, der faar juridisk Udtryk, men som tilige er noget sakramentalt, noget guddommeligt, ogsaa en Gudsstiftelse her i dette Folk. Derfor betragter jeg det som uheldigt, hvis man gennem en enkelt Menighed vil indføre en ny Orden.

Jeg mener altsaa, at dette Spørgsmaal er et andet end Spørgsmaalet om Valgmenigheder og Frimenigheder. Ja, Frimenigheder kommer i og for sig ikke Kirken ved; det er jo et Spørgsmaal om en Ordning i Folket, ikke om en Ordning i Kirken. Jeg vil i det hele taget sige vedrørende dette Spørgsmaal, at vi maa gøre os klart, at en Kirke maa have sin Orden. At der ikke inden for Kirken er Religionsfrihed, maa man betragte som en Selvfølge. Der er Religionsfrihed inden for Folket, og hvis en Menighed ønsker at faa en Kvinde til Præst, skal denne Menighed naturligvis have fuldstændig Frihed dertil. Enhver Flok Mennesker i dette Land, der ønsker en Kvinde som Præst, kan faa det blot ved at oprette en Frimenighed.

Det forekommer mig, at den Tale, Bibelen fører, er klar; Spørgsmaalet er, om man vil bøje sig for den eller ikke. Det ærede Medlem Hr. Hvidberg vil ikke bøje sig for den. Nu kan denne Diskussion naturligvis føres i det uendelige, fordi der her staaer to Synspunkter over for hinanden, som ikke lader sig forene. Det ærede Medlem tyede til at borteliminere Paulus paa visse Steder i Korintherbrevet og 1ste Timotheusbrev og anlagde det, man kalder en historisk Fortolkning; men tager vi det bibelske Standpunkt som Helhed til Spørgsmaalet om kvindelige Præster, kan det ærede Medlem dog næppe fastholde, at Det nye Testamente gaar ind for kvindelige Præster, og det fremgik i og for sig heller ikke af det ærede Medlems Tale. Altsaa, det bibelske Standpunkt er klart nok. Spørgsmaalet er, om man vil give dette bibelske Standpunkt Gyldighed i vore Dage. Det er noget andet, der maa man tage sin Stilling ud fra de Synspunkter, man finder rigtige. Ligeledes tror jeg nok, at Gennemgangen af den kirkelige Traditions Stilling til Spørgsmaalet om kvindelige Præster var noget let, idet Traditionen dog i det væsentlige tydeligt gaar imod en saadan Ordning, og det samme gælder det økumeniske Arbejde.

Jeg betragter dette Lovforslag som i Realiteten — paa Grund af den uklare Stilling, Kirken indtager i Forhold til Staten — et Indgreb udefra i Kirkens indre Anliggender, og jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke gaa ind for det, men maa gaa imod det.

Med Hensyn til det rent praktiske, Stillingen videre frem, maa jeg afvente det Resultat, som det Udvalg, der formodentlig bliver nedsat, kommer til angaaende eventuelle Ændringer.

Søren Olesen: Fra Retsforbundets Side er vi Tilhængere af, at Staten blander sig mindst muligt i Borgernes religiøse og kulturelle Liv, men det er sikkert saaledes i Øjeblikket, at et stort Flertal af den danske Befolkning ønsker at opretholde Folkekirken, og vi mener da, at det er Rigsdagens Opgave at lade Menighederne have den fulde Ret til Valg af Præster, uanset om de ønsker Mænd eller Kvinder. Derfor kan vi ogsaa give det af den højtærede Kirkeminister stillede Forslag om Kvinders Adgang til Præsteembeder vor Tilslutning.

Jeg mener ikke, at der i Øjeblikket er noget særlig udbredt Ønske om at faa kvindelige Præster, men Lovforslagets § 7 sikrer jo ogsaa, at ingen Menighed kan faa en kvindelig Præst mod sin Vilje. Derimod tror jeg, at der, naar Lovforslaget er vedtaget, efterhaanden paa forskellige Omraader vil blive gjort Brug af kvindelige Præster, ikke alene inden for Fængselsvæsenet, men ogsaa inden for Menighedsplejen, Kirkens Korshær og lignende Institutioner inden for Folkekirken. I de store Byer vil der ogsaa i mange Hjem være lettere Adgang for en Kvinde. Det er jo ofte saadan, at naar en Præst gaar paa Husbø, træffer han, i hvert Fald i Arbejderhjem, kun Konen hjemme, idet Manden er paa Arbejde, og en kvindelig Præst vil maaske i mange Henseender kunne have Held til at opnaa bedre Kontakt med Hjemmet end en mandlig Præst. Kvinderne har udført et stort og opofrende Arbejde i mange Grene inden for Folkekirken, og det synes jeg ogsaa i nogen Maade berettiger dem til at kunne opnaa Ligestilling med Mændene, naar det gælder Ansættelse i et kirkeligt Embede, naar det gælder Præstevielse.

Vi kan ogsaa tænke paa andet end de nævnte Institutioner, f. Eks. Arbejdet paa Missionsmarken, blandt Ungdommen, blandt Mennesker paa Livets Vrangside og ikke mindst blandt de syge. Der har Kvinderne udført et stort Arbejde, som har været til megen Velsignelse, og som den danske Folkekirke slet ikke kunde undvære. Jeg er derfor overbevist om, at de fleste af de Kvinder, som maatte blive præsteviiede, vil udføre et godt, samvittighedsfuldt og selvopofrende Arbejde til Gavn for Menighedslivet og til Guds Riges Fremme.

Naar det bliver hævdet fra forskellige Side, at Kirken burde spørges, før Rigsd-